

gens Lovudkast i den Henseende er fyldestgørende. Jeg finder, at det Maximum, som § 2 fastsætter, nemlig 480 Lønder Byg, ikke er overdrevent, ligesom jeg ogsaa vil ansee et Minimum af 220 Lønder Byg for passende, men forøvrigt skal jeg med Hensyn dertil bemærke, at dette jo i alt Fald er et af de Punkter, som ville blive Gjenstand for en nærmere Drøftelse under Lovforslagets videre Behandling, for en Drøftelse, hvis Resultat jeg bestemt haaber vil blive, at Regjeringen er gaaet tilstrækkelig dybt ned med Hensyn til Bestemmelsen om, hvad der skal tillægges de bedst lønede Præster. I Forbindelse hermed vil jeg rette en Bemærkning mod det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, som ved at omtale disse Lønninger og dette Lovudkasts Fortrin sagde: Hvad er der skeet? Man har taget Lidt fra de større Kald og givet det til de mindre. Det er jo dog klart, at dette er urigtigt, thi man har ikke taget Lidt fra de større Kald, men man har taget Meget fra dem, og man har taget saa Meget, at der ikke bliver Spørgsmaal om alene at kunne lægge Noget til de mindre Kald. Man behøver nemlig kun at see hen til Lovudkastets § 6 for at erfare, til hvilken Brug netop disse Afdrag væsentlig ere bestemte, og man vil da finde, at de ere bestemte til dermed at opnaae kirkelige Diemed. — Der som Tiden var til det, var der ganske vist mange Enkeltheder, som jeg kunde komme ind paa, men jeg skal nu blot gjøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad der blev udtalt af de ærede Medlemmer for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (E. Larsen) og Ribe Amts 2den Valgkreds (Sjford). Jeg vil nemlig med Hensyn til, hvad de ærede Medlemmer yttrede, navnlig om Fordtilliggendet til Præstegaardene, som Lovudkastet omtaler, gjøre den samme Betragtning gjældende, som jeg gjorde gjældende med Hensyn til Grændsen for Lønningernes Størrelse. Ogsaa herom vil der jo blive Tale paa et senere Stadium, og man kan da undersøge, om Fordtilliggendet skal være af en

Middel-Bondegaard's Størrelse eller noget mindre, ligesom ogsaa, om det Beløb af henholdsvis 120 og 100 Rd., hvortil Indtægten af hver Lønde Hartkorn paa Verne og i Sylland skulde anslaaes, er det passende. Det er imidlertid Altsammen Noget, som hører til Enkelthederne, og som i Forhold til det store Formaal, der høves med Lovudkastet, under alle Omstændigheder vil fremtræde som noget mindre Væsentligt. — Under de forskellige Udtalelser, der have fundet Sted her i Thinget under Sagens Behandling, baade førend den høitæredede Kirkeminister havde udtalt sig om dette Punkt — ganske vist lettere, fordi han ikke vilde gaae videre ind derpaa — og ogsaa efter, at disse Udtalelser havde fundet Sted, er man oftere kommen tilbage til Spørgsmaalet om Kirkens Eiendomsret. Man er kommen tilbage paa dette som paa et Punkt, der var af den Bigtighed, at man gjennem en Bestemmelse i Lovudkastet maatte bryde med Fortidens Anskuelser derom, forsaavidt saadanne Anskuelser endnu maatte gjøre sig gjældende, og navnlig har man jo gjort en Anvendelse deraf med Hensyn til Spørgsmaalet om Oprettelsen af den Pensions- og Hjælpesond, som omtales i § 6. Jeg vil sige, at selv for en særdeles streng juridisk Betragtning eksisterer der ikke nogen Eiendomsret for Kirken. Kirken har ingen Eiendomsret, den kan ikke have det, og skulde jeg gaae nærmere ind derpaa, vilde jeg for det Første, naar et æret geistligt Medlem, nemlig det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Hoyer-Møller) har sagt, at de eneraadige Konger mange Gange have taget fra Kirken, hvad der var henlagt til den, navnlig gjennem Tiendebestemmelser osv., supplere dette med at sige, at man kan gaae videre endnu og sige, at de souveraine Konger hyppig have givet Gaver og henlagt Gods og Formuer til Kirken; men hvorledes man end vil betragte de Gaver, som de souveraine Konger have givet til enkelte Stiftelser, saa staaer dog Kirken og har altid siden Protestantismens Begyndelse staaet i et saadant Forhold til Sta-